

BÜTÜN ZAMANLARIN İMTİHANI

Nureddin Yıldız'ın 01.12.2014 tarihli (7.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Allah Teâlâ'nın yarattığı her canlı, gıda ihtiyacı içinde yaşar. İnsan, hayatına canlı olarak devam edebilmek için gıda tüketir. Biz buna yemek, içmek deriz. Bir insanın mü'min olması veya kâfir olması, gıda tüketmesi açısından sonucu değiştirmez. Mü'min de yer içer, kâfir de yer içer. Küçük olmak veya yaşlı olmak da bu gıda ihtiyacını değiştirmez. Bebekler de yaşlı insanlar da midelerine göre yiyip içerler. Kadın veya erkek olmak sonucu değiştirmez. Köyünde de, Mekke'ye gittiğinde de insan yemeye, içmeye mahkûmdur. "Bir ay Mekke'de kaldı, hiç yemedi içmedi" diyen insan duymayız. İnsan, insan olarak var oldukça çenesi çalışacak, midesi isteyecektir. İnsanlık bunu gerektiriyor.

Bu nedenle; bir insan hiçbir şekilde yemek yedi diye ayıplanmaz. Bir insan susadığında "af edersiniz, ben susadım" diyor mu? İnsanın susama ihtiyacı hissetmesi af dilenecek, özür dilenecek bir şey değildir. Bir insan, bir lokantaya girdiğinde "özür dilerim ben acıktım, çare yok, buraya mecburen düştüm" mü diyor? Acıkmak ayıp değildir. Susamak günah değildir.

Herkes insan, herkes birbirini biliyor. Hatta bir insan, üç-beş gün yemek yemese bu çok büyük bir protesto kabul ediliyor, intihar kabul ediliyor. Demek ki; yemek yemenin, su içmenin insanlık açısından bir ayıbı, kınanacak bir bölümü yoktur. Müslüman da olsa, başka bir anlayıştan da olsa insanın içinde bulunduğu gerçek budur.

Kardeşlerim,

İnsanlığa ait bütün ihtiyaçlar için aynı şey geçerlidir. Hiç kimse uykusu geldiği için "ya ne biçim insan, gece uyuyor" diye ayıplanamaz, kınanamaz. Bilakis "bu saatte niye ayaktasın?" diye gece yarısı uyumayan bir insandan şüphe edilir. "Bu nedir yahu, bu insan nasıl uyumuyor" denilir. Çünkü doğal olan vücudun ihtiyaçlarına cevap vermektir. Ama insan bir oturuşta, üç-beş ekmek yediğinde, ondan da şüphe edilir. "Bunun midesi başka bir mide herhâlde" denir. Bir insan, bir bardak su istediğinde insani bir şey istemiş olur. Bir varil suyu içmek isteyeninin hakkında da "bu nedir, bunu nasıl içiyor" diye şüphe edilir. Demek ki; yemek ve içmek normal olduğunda ayıplanacak bir şey değildir. Asla günah değildir. Ama anormal olanın kınanıyor olmasında da bir sakınca yoktur.

Değerli Kardeşlerim,

Bu örnekler inşallah anlaşılmalıdır diye umuyorum. İnsansam ben, Ankara'da da, İstanbul'da da, Mekke'de de, Medine'de de yerim, içerim. "Hacıya bak be, hem hacdan geldi hem de yemek yiyor" denilmiyor, denilemez. Hacı da olsan, başka bir şey de olsan Allah'ın yarattığı bu vücut böyledir. Huri değilsin, melek değilsin.

Kardeşlerim,

Aynen yüzde yüz bunun gibi olan bir kural da bizim şehvetlerimizle ilgilidir. Nasıl “şuna bak ya, dört yaşında yemek yiyordu, on dört yaşına geldi hâlâ yemek yiyor” denmiyorsa, peygamber bile olsa hiçbir insan için “Şuna bak, şehveti var. Bu ne biçim insan, şehvetli insan olur mu?” denemez. Peygamber olmak bile yemekten, içmekten muaf olmayı gerektirmediği gibi şehvetlerden de muaf olmayı gerektirmez.

Bu yüzden Kur’anımız Peygamber aleyhisselam Efendimiz’e hitap eden ayetlerinden birinde buyuruyor ki: “Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerin de eşleri ve çocukları vardı.” (Ra’d, 38) Yani onları, tabii bir ortam içerisinde peygamber olarak gönderdik. Allah, cennet şartlarında bir insanı peygamber olarak göndermedi. Bizim gibi yiyen içen, çarşıda, pazarda dolaşan, acıkan, şehveti olan insanlardan peygamberler gönderdi. Dininin uygulamalı olarak, örnek alınabilir bir insan üzerinde ciddi bir şekilde görülmesi için böyle yaptı Allah.

Hiçbir insan şehveti var diye ayıplanamaz. Şehveti olmayanların tedavi görmesi gerekir. Şehveti olanların, psikiyatrik tedavi görmesi gerekmez. Şehvetlerini helal, haram ayırımı yapmadan kullananların ayıplanması, tedavi görmesi gerekebilir. Neden? Çünkü Rabb’imiz insanı yaratırken midesiyle yarattığı gibi şehvet ihtiyacı ile de yarattı. Herhangi bir şekilde insanın, şehveti olmayacak şekilde genleri ile oynanmış olsa bu, Allah’ın yaratmasını değiştirmek olur ki kebaîr günahlardandır. İnsanla oynanamaz. Bir insanın gözü, kulağı olmadan yaratılsın diye genleriyle oynanmış olsa, mesela kulaksız insan yaratılsa, bu Allah’ın yaratmasıyla oynamak olur. Bu sebeple buna “haram” deriz, “kebaîr günahlardandır” deriz. Kulağı olmayan insan için uğraşılır mı?

Kardeşlerim,

“Şehvetleri olmayan bir insan yaratılsın” derken de aynı hataya düşmüş oluruz. Şehvetler ayıp şeyler değil mi? Hayır, ayıp değildir. “Şehvet ayıptır” diyen “ben ayıp ürünüyüm” demiş olur. Kâinat insan dolu, yedi milyar civarında insan şimdi var. Dünyada belki bunun birkaç katı kadar daha insan oldu. Şehvetin ürünüyüz. Erkeğin kadına, kadının erkeğe şehveti olmasaydı bugünkü insan nesli dünyayı dolduramazdı.

Şehveti yok saymak, abes görmek, çirkin saymak, “ben niye geldim, neden yaratıldım” demek kadar yanlış bir şeydir. Allah böyle bir düzen kurmuş. Ne midelerimizi söküp atabiliriz, ne kulaklarımızı kesip atabiliriz, ne de şehvetlerden soyutlanmış bir insan üretebiliriz. O, soyu tükenmiş insan anlamına gelir. Çünkü bizim ayıplı gördüğümüz şehvetlerimiz, kendi varlığımızdır. Bizim var olma nedenimizdir.

Şehvet denen şey, bizden sonra insanoğlunun devam eden sistemidir. Bu sebeple Rabb’imiz, gönderdiği dini İslam’da “kimse yemek yemesin, Müslüman olduğunuza inanayım” buyurmadığı gibi “şehvetleri imha edin de cennete girin” de dememiştir. “Yiyin için helal olsun, yeter ki Allah’ın yasak ettiği şeylerden yemeyin” buyurmuştur. Şehvet için de aynı şey geçerlidir.

Kardeşlerim,

Ancak çok ince bir ayrıntı olarak, “şehvet” kelimesine bir sözlük ilavesi yapmam gerekiyor. Şehvet deyince, hemen aklımıza cinsel şehvetimiz geliyor. Hâlbuki şehvet, “insandaki gizli, örtülü hırs” demektir. Bu cinsellik olduğu zaman buna “cinsellik şehveti” deriz. Ama para saymak da bir şehvet

türüdür. Bir koltuğa oturmak da bir şehvettir. Beğenilme arzusu da bir şehvettir. İnsanların lider olma arzusu da iyi bir şehvet türüdür. İnsanlar, yeter ki bir koltuğu olsun, bir şeyin lideri olsun diye ailesini dağıtmaya bile razı olabiliyorlar. Liderlik de bir şehvet türüdür.

Rabb'imiz, bütün bunların toplamından bu dünya hayatının düzenini kurmuştur. Eğer birilerinin baş olma, lider olma hırsı olmasaydı, birilerinin canından çok paraya düşkünlüğü olmasaydı, birilerinin de övülme, methedilmekten hoşlanan, gıdıklanan bir yapısı olmasaydı, bu düzenin temel taşları olmamış olurdu.

Kardeşlerim,

Bunlar olmasaydı, bir kış günü, insanların evinden çıkmaya korktukları bir zamanda, buz tutmuş bir yolda, bir toplu taşıma şoförü araç süremezdi. Para, borç, taksit ödemek, daha üst bir şey alabilmek hırsıyla, gökten kar da yağsa, ateş de yağsa o, o gün çalışacak. Yahu bu adam dışarı niye çıktı? Sen onu anlayamazsın. O hırsı Allah veriyor, ondaki para hırsıdır. Bir ihtiyacı olan kul da sokağa çıkınca hazır vasıta buluyor. Doktora para hırsı veriyor. Normal memur olsa, saat beş olsun diye bekleyecek. Daha fazla kazanma fırsatı olunca bakıyorsun, beş kat daha fazla çalışıyor, yine de yorulmuyor. Bu Rabb'imizin kurduğu düzendir. Biz bunun ayrıntılarını anlayamıyor olabiliriz.

Mesela; on üç, on dört yaşında bir çocuğun her tarafını sivilceli gördüğümüzde, onun önceden tatlı, şeker gibi bir çocuk olduğunu düşünüyoruz. "Yahu birkaç haftadır buna aşı mı yaptılar, bu çocuğu uzaktan kumandayla mı bozdular" diyerek ne olduğunu merak ediyoruz. Ne oldu çocuğa? Çocuktaki şehvetlerden bir şehvet tutuştu. Âdeta nükleer bir güç bunun içinde hareketlendi. Ortada bize göre bir şey yok. Çocuğun da anlamadığı bir şey olduğu hâlde, aslında çocuğun içinde çok şey var.

Eğer biz, "çocuklarımız ergenlik gürültüsü çıkarmadan akli başında olsun" desek, kim bilir belki bu, yüz sene sonra insan neslinin tükenmesi sonucunu getirecek. Allah, ergenlik çağında öyle bir hızlı kalkış yaptırıyor ki biz, o hızı on sene sonra sokakta yürüyen üç-dört çocuk olarak görüyoruz.

Biz Rabb'imizin plan ve projelerini sadece elimize geçen sonuçlar olarak görüyoruz. Kim bilir filan çocuğun annesini, babasını, öğretmenini delirten yaramazlığı, insanlığın o çocuktan göreceği büyük bir hayrın işaretidir. Biz bunu anlamıyoruz, anlayamıyoruz.

Kardeşlerim,

Bu sebeple Rabb'imiz, bu dünyayı nasıl yarattıysa ve nasıl düzen kurduysa en mükemmeli budur. Bu düzen için koyduğu kurallara uyduğumuz sürece de huzur içinde oluruz. Bu kurallardan biri de şehvet kurallarıdır.

Şehvet, Allah'ın koyduğu bu düzenin içindeki hareket noktalarından biridir. Hiçbir Müslüman –kadın veya erkek- şehvetinden dolayı ayıplanamaz. Ayıplayanda Allah korkusu yoktur, ne dediğini bilmiyordur ya da ikiyüzlü konuşuyordur. Kendisi de tipik bir şehvetperest olduğu hâlde filancanın şehvetini ayıplıyordur.

Zira birimizin şehveti cinsellikte yüksektir, diğerininki parada yüksektir, bir diğerininki de başka bir hırsta yüksektir. Allah hepimizi bir yerden hareketlendiriyor. Sonra bunun ortalamasına da toplum deniyor.

Aziz Kardeşlerim,

Rabb'imizin bizden istediği şey, bizim için kurduğu bu düzeneği kafamıza göre değil, kuralına göre işletmektir. "Kurallarına göre" ne demektir? Helale, harama dikkat ederek yaşamaktır. O zaman Allah'ın izniyle şehvetlerimiz bile ibadete dönüşür. Bunu kimden öğreniyoruz? Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden öğreniyoruz. Yani Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem karı kocanın yatak odasındaki durumunu, bizim sadece "hissiyat, çılgınlık" diyeceğimiz şeyi Allah için yapılmış bir iş, bir sadaka olarak görüyor.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün özellikle, Rabb'imizin kadın veya erkek insan olarak çimize yerleştirmiş bulunduğu cinsel şehvetimizi vurgulamak istiyorum. Neticede en sonunda şu sözü söyleyeceğim: Şehvetimiz, Âdem aleyhisselamdan, yani ilk insandan son insana kadar bütün insanların en temel ihtiyaçlarından ve unsurlarından biridir. Bütün zamanlar şehvetlerle yaşanmıştır.

İnsanın bulunduğu her yerde -Mekke ve Medine başta olmak üzere- şehvet bir imtihan olarak bulunmuştur. Bir insan, kırk gün kırk gece hiç dışarı çıkmadan Kâbe-i Muazzama'nın içinde bile yaşamış olsa şehvetiyle yaşayacaktır. İnsan, Kâbe-i Muazzama'nın içinde taşın üstünde de uyusa o şehvet, bünyesinde olarak uyuyacaktır.

Değerli Kardeşlerim,

Burada yanlış anlaşılan ve insan -erkek veya kadın- biyolojisini reddetme anlamına gelen bir hatayı da düzeltmek istiyorum. Genelde cinsel şehvet konuşulduğu zaman akla hep erkek ve delikanlı gelir. Bundan ihtiyar istisna tutulur, onlar çökmüş, gitmiş zannedilir. Kadınlar da zaten hiç böyle işle alakaları yok olarak bilinirler.

Allah ise böyle demiyor. Kadın ve erkeğin biyolojik açıdan gözle izlenebilen bazı farklılıkları olabilir. Ama şehvet imtihanına uğrama açısından, bünyesinde karşı cinse mıknaş gibi hazır bekleyen bir bölüm bulunması bakımından kadın, yüzde yüz erkek gibidir.

Hani erkek, kadını kovalar kabul ediliyor ya bunun doğrusu şudur: Kaçma meyli gösterdiği için erkek kadını kovalar. Yoksa "kadınlar, bundan muaf, onlar melek gibiler, erkekler başka türdür" diyenler yanılır. Hayır, böyle değildir. Eğer böyle olsaydı hiçbir kadın, bir erkekle evlenmeyi kabul etmezdi. Bütün dünyanın kanunları, her türlü kadından yana koruma getirmiş olsa bile kadın olmak çile demektir. Baştan sona çiledir. Erkeğin beş on dakikalık keyfi için aylarca sıkıntı çekmektir.

Eğer Allah'ın yarattığı dine, bir yapı olarak değil de sadece insanî mantıkla bakacak olsak, kadınlık çile demektir. Kadın, bu çileye niye talip oluyor? Niye "evet" diyor? Onda da cinsel ihtiyaç var. Bir de ilave olarak kadının, doğurduğunun anası olmak diye bir şehveti de var. Kadına bu çift şehvet, hem erkeğin, hem doğurduğunun çilesinden zevk aldırıyor.

Bu yüzden, bu dünyada yedi milyar olduk. Hakikatler böyle kardeşlerim. Her mü'min, her kâfir, her erkek, her kadın, her genç, her ihtiyar istisnası olmayacak şekilde, -çok olağanüstü biyolojik arızalar istisna edilmek kaydıyla- şehvetten muaf değildir. Allah'ın kanunu böyledir.

Kardeşlerim,

O zaman biz, örnekte zikrettiğimiz yeme, içme olayında olduğu gibi şehvet dediğimiz şeyi Rabb'imizin imtihanı olarak kabul edeceğiz. Bir anne, bir baba, on sekiz-yirmi yaşında bir kızı veya oğlu, "filan şehirde nerede barınacak" diye düşünürken; bir yurt müdürü, bir kolej müdürü, yurt açarken, eğer Müslümansa, ahiret diye bir derdi varsa, olaylara gerçekçi bakıyorsa belli hususlara dikkat etmesi gerekir.

Eğer Allah'ın yarattığı şu dünyayı tanıyan birisiyse, bu çocuğun akşam nerede yatacağını elbette hesap etmesi gerekir. Ne yiyeceğini de hesap etmesi gerekir. Çünkü insan bu, iki saat sonra acıkacak. Yemeğini düşünmeden "aç kalsın, okul bitirsin" denmez herhâlde. Zaten iki saat sonra, yemek yemeyince ders de çalışmayacak. Ancak "bu şehvetini ne yapacak burada" diye sormadıkça gerçekçi, mü'mince bir iş yapmış sayılmayız.

Yurt işleten mü'min bir idareci, medrese işleten bir hocaefendi, öğrencilerin kışın soğukta, yazın sıcakta nasıl yaşayacaklarını düşünecek. Çünkü ellerindekiler Allah'ın emanetleri. Bu bir...

İki; elbette bu öğrencilerin ne yiyip içeceğini düşünecek. Allah'ın emanetlerini aç bıraksa sorumlu olur.

Üç; "bu çakı gibi delikanlılar, bu gencecik hanım kızlar şehvetlerini ne yaparlar, nasıl disiplin altına alabilirler" diye düşünüyorsa bu Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in mirası üzerinden yola alan bir yönetici demektir. Böyle bir anne baba, evladına her türlü yatırımı yapmış bir anne babadır.

Aksi takdirde genç için yemek ve gıdadan daha aşağı kalmayan, -hatta gözünü şehvet bürüdüğünde, aç kalıp intihar etmeye razı olduğuna göre- gıdadan daha önemli olan bu sorunu düşünmeyen anneler babalar, "emekli maaşımızdan kısıp çocuğu zorda bırakmadan okuttuk" diye düşünemezler.

Onlar, vergisini kendisi hesaplayan bir esnaf gibiler. Sen kendi kendine hesaplıyorsun, böyle bir şey olur mu? "Ben bu kadar vergi vermeyi uygun gördüm" diyerek vergi verilir mi? Hayır, "sana şu kadar vergi vereceksin" denir. Çocuğunun sadece elbise ihtiyacını, sadece yeme, içme ihtiyacını, sadece barınma ihtiyacını düşünüp her türlü babalık, annelik, yöneticilik sorumluluğundan kurtulduğunu zannedenler yanılmıştır. Bunun için erkek veya bayan, yaşlı veya genç olmak fark etmez. İnsan Mekke'ye bile gitmiş olsa, erkekliğiyle gidecek, hanımlığıyla gidecek. Ayıp şeyler konuşmuyoruz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'le beraber meleklerin göklere kadar saf saf dizildiği, cihada çıkmış bulunan sahabiler Tebuk Gazvesi'nde ya arkadaşlarından birinin şehit cenazesini defnettiler ya da biraz sonra kendilerine bir ok isabet edecek, şehit olacaklar diye beklediler. En çetin savaşıardan birisine girmişlerdi. Pek çoğunda binek yoktu, çölde, sıcak bir mevsimde bin kilometreye yakın yolu yaya gitmişlerdi.

Başlarında da komutanları olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vardı. Dikkat ediniz kardeşlerim, eğilip bükülüp Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem önüne geldiler de gazve esnasında ne dediler? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem komutan olduğu bir savaş esnasında, ayaklarında doğru dürüst terlik yok, yaya yürüyorlar. Bastığında ayağının derisinin kuma yapıştığı bir sıcakta "Ya Resûlullah, şehvetlerimiz bizi aşırı derecede rahatsız ediyor. Bize bir çare bul" deyiverdiler.

Bir üniversiteye, bir yurda genci yerleştirip elbisesini de takım aldığın, ona abonman bileti verdiğin, otobüs parasını da yemeği de garanti ettiğin için “elhamdülillah, vazifemizi yaptık” diyoruz ya, bu örneği düşünmek zorundayız. Senin çocuğun kim, sen kim, ben kim, Resûlullah’ın ashabı kim?

Tebük Gazvesi’nden bahsediyoruz kardeşlerim. Yanlarında on bin, yüz bin, trilyon melek vardı. Onu Allah biliyor. Belki de bir kısmı melekleri de görüyorlardı. Ve bunlar, ara sıra Cuma namazına giden mü’minlerden değiller, elli altı yaşında hacca gitmiş bir hacı da değiller. Resûlullah aleyhisselatü vesselamla beraber sabah namazını camide kılmış, Allah’ın razı olduğu mübarek insanlardı.

Ama ahirette şehvet yüzünden hesaba çekilmektense Resûlullah’ın önüne çıktılar. “Delireceğiz ya Resûlullah” dediler. Eşlerinden ayrılmışlar, yalnız yaşıyorlar, elli gündür yoldalar, aşırı sıcak daha fazla kaynatıyor, yumurta sıcakken civciv olduğu gibi, insan da sıcak mevsimde cinselliği daha hareketli oluyor.

“Yahu bu ne biçim konuşmak, Peygamber’in önünde böyle bir şey konuşulur mu” varın biz bu muhasebeyi yapalım. Ama onlarla, çocuklarını bin bir şehvet serbestliğinin bulunduğu şehirlerde, hiçbir tedbir almayan anne ve babalar olarak aynı cennete gireceğiz. Yolumuz o yol. Onlar da insan olarak Rabb’lerinin huzurunda hesaba çekilecekler, biz de insan olarak Rabb’imizin huzurunda hesaba çekileceğiz.

Sadece namazdan mı, sadece çocuğumuza peynir aldık almadık diye mi hesaba çekileceğiz? Çocuğuna kış geldi kalın bir bot aldın, bir de elbise aldın, palto da aldın, tamam annelik babalık görevini yaptın” mı diyecek Allah? Böyle mi denecek?

Kardeşlerim,

Hayır, annelik ve babalık, yöneticilik, mü’minlerin gençlerinin yöneticisi olmak, yurt müdürü olmak, öğretmen olmak, vakıf sorumlusu olmak, dernek yetkilisi olmak, anne, dede, amca olmak, birine yön verecek kudreti Allah’ın sana vermiş olması bunların hiçbirinde sorumluluk sadece karın doyurmaktan ibaret değildir. Sandviç temin etmekten ibaret değildir.

İnsanın şehveti ve şehvetin neticesinde gelen onursuz iş yapma tehlikesi, anne babaların en azından, çocuğun karnını doyurmak kadar endişe ettikleri şey olmalıdır. Ve ne Mekke’de, ne Medine’de, ne Londra’da, ne Almanya’da, ne İstanbul’da, ne Çin’de, ne Rusya’da hiçbir insan bunun muafı değildir. Bu her insanın imtihanıdır.

Eğer bir şekilde Allah bu imtihandan muaf tutacak olsaydı, Allah için ellerinde sancak taşıyan, Allah’ın askerleri olarak yollara düşmüş olan Tebük’teki ashabı kiramı muaf tutardı. Bu da gösteriyor ki; insanın bütün zamanlarda ve bütün mekânlarda en ağır sabır imtihanlarından birisi şehvet imtihanıdır.

Kardeşlerim,

Ne hoca olmak, ne hafız olmak, ne hacı efendi olmak, ne zengin, ne fakir olmak herhangi bir şekilde bu imtihanımızı törpüleyemez. Yani “filanca ondan çok okumuştur, âlim adamdır, herhâlde o bu işlerle uğraşmaz” diye düşünülemez. O ilimle meşgul olduğundan beri aç mı geziyor? Yok,

ziyafetten ziyafete geziyor. Şehvet niye farklı oldu? Yanılıyoruz. Şeytanın en önemli taktiklerinden biri önemliyi önemsiz hâle getirtmektir.

Diploması olmasını en önemli liste olarak karşına çıkarır. “Onursuzun diploması ne işe yarayacak” sana bunu düşündürtmez. Şehvet, hem kendi içimizde bir fırtınadır hem de insan olarak birbirimize karşı ezilme noktamızdır.

“Şöyle bir tane vurdum mu” diye ağalık yapanlar var ya, filancanın kızını istemeye gittiklerinde onun önünde iki büklüm oluyor. Çünkü kız isteyecek. Selam verip de mahallesinden bile geçmeyeceği bir adamı damat olarak kapısına koyuyor. Çünkü bir kere kontak kurulmuş, ne ana, ne baba, ne devlet, ne kanun hiçbir şeyi takmıyor. Bu büyük konuşulabilecek bir iş değil, büyük sabredilecek bir iştir. Hiç kimse “ben hafız biriyim” demesin. Hafız mısın sen, iki kat daha dikkat et. Neden? Çünkü seni batırırsa şeytan, daha çok puan toplar. Borsan yüksek senin, değer yüksek, marka değer var. Hafız markası taşıyorsun.

Kardeşlerim,

Ciddi ve yüzde yüz hepimizi ilgilendiren hakikati konuşuyoruz. Bizi ilgilendiriyor, sorumluluğumuz altındaki yavrularımız açısından bir kere daha ilgilendiriyor. Bu nedenle çocuk yetiştirirken, aile düzeni kurarken, bir yerde bir ev satın alırken, çocuklarımızı okullara kayıt ettirirken ortaya -yüzde yüz korunmuşluk mümkün değil ama- “şehvetle yüzleşme oranı ne kadar” diye de bir tercih sebebi koymalıyız. Bu Müslümanlığımızdaki titizlikten kaynaklanıyor. Eğer öyle bir titizliğimiz varsa.

Kardeşlerim,

Bazı tedbirleri de konuşmak zorundayız. “Böyle bir şey var, oturup ağlayalım” diye bir şey yok. Var ve bir imtihan nedeni. Allah, bizi bununla imtihan edecek. Sabah namazını, zekâtı ne yaptın diye soracağı gibi, “hacca niye gitmedin” diyeceği gibi, “şehvet dosyasını açalım bakalım” diyecek.

Bu dosya ne zaman açılacak biliyor musunuz kardeşlerim? Evlendikten sonra değil. Evlendikten sonra zaten kamuya açık bir dosya oluyor, senden başkası da ne olduğunu biliyor. O zaman yüzde elli zaten biliniyorsun.

Dosya açımı, çocukluk günlerinden başlayacak. Böyle bir geçmişin var denecek. Kapattıysan dosyalarını, Allah da kapattı zaten. Kapatmadan gittiysen, vay hâline. Kıyamet günü bizim çamaşır ile örttüğümüzü sandığımız nice şeylerimiz açılacak.

Kardeşlerim,

Farkındayım, içimizden “ashabı kiramın cömertlikleri konuşulsaydı daha iyi olurdu” diye geçiyor. “Hem şehitlerle ilgili, Allah dostlarıyla ilgili menkıbeler var” diye düşünüyoruz. Bu dosyalar nereye gidecek, şehvet dünyamızla kim ilgilenecek? Kim kurtaracak bizi bu işten? Hiç kimse.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme adam gelmiş. “Ya Resûlullah” demiş. “Ben prestijli, saygın bir aileyim. Çocuğumu da bizim aileye uygun bir kız bulup evlendirmeyi düşünüyordum. Bizim çocuk, beş kuruş etmez bir çocuğa takıldı ne edeceğim ben ya Resûlullah?”

Yani adam “biz uygun bir aile arıyorduk. Çocuk hiç uygun olmayan bir aileden bir kız beğenmiş” demiş.

Kardeşlerim,

Bin dört yüz otuz sene önceki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemli, melekli Medine’den bir sahne aktarıyorum. İnsanların cebinden çıkardığı, avuç kadar bir cihazdan milyonlarca fotoğraf izleyebildiği bir dünyayı konuşmuyoruz. Medine’de hurma ağacından başka kavak ağacı bile görmüyorlardı. Ama ne diyor? “Başka bir kıza takıldı, bizim eve yabancı bir gelin gelecek ya Resûlullah” diyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Öyle düşünüyorum ki bu işe gönül meselesi karıştı mı nikâhtan başka çare yok uzatma bu işi.” Bitti. Sana peygamberin bile yapabileceği yardım yok. Önceden tedbir alacaktın. Ben nasıl tedbir alacaktım peki? Madem prestijli bir gelin alacaktın, çocuğu prestijli ortamın alt yapısına doğru kaydıracaktın. “Şunu bitirsin, bunu bitirsin, şuradan gelsin, buradan gelsin” derken o da gitti, başka yere yakalandı.

Kardeşlerim,

Hakikatler acı olabilir. Bunu söylemek de ağır bedeller istiyor olabilir. Ama Allah’ın rızasından ağır bir bedel yok. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in minberinde de bunlar konuşuldu. Çünkü insanlara hitap ediyordu. İnsanca konuştu, insanın anlayacağı dili söyledi. Öyle hayaller kurup, “dualı çocuk yetiştiriyorum” diyerek kurtulamazsın.

Biraz önce Peygamber aleyhisselama çocuğunu şikâyet eden adam, sizce sabah namazını nerede kıldı? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in mescidinde kıldı. Peygamber’in okuduğu Fatihâ’ya “amin” diyen adam çocuğuna tesir edemedi.

Bu dünyada büyük konuşmak yok, büyük laf etmek yok. Allah’tan korkan büyük konuşmasın. Sen yirmi beş senedir çocuk büyütüyorsun, şeytan ise yirmi beş bin senedir o planı yapıyor. Kaç günlük babasın dur bakalım. Kaç günlük öğretmensin? Gerçekleri tefekkür etmek zorundayız.

Anne baba evde oturup çocuğumuzun yurdunu bulduk ama iffet ocağını yakalayabildik mi diye sorgulama yapmalıdırlar. Yurda attın, geldin. Koyunu çobana teslim ettikleri gibi sen de yurda teslim etmiş gelmişsin. Bu dünya bu kadar kolay mı? Babasın, annesin, müdürsün Allah’ın nazarında ve insanların gözünde mesulsün.

Kardeşlerim,

Şehvetle ilgili en büyük tedbirimiz; gıda tedbiridir. Bugün on yaşında çocukların bile, yüz sene öncesinin elli yaşındaki insanlar düzeyinde şehvet potansiyeli vardır. Şu vitamininden, bu proteinine kadar çocuklar doğmadan gıda almaya başlıyorlar. Çocuk henüz anasının karnında altı aylıkken, iğne ile çocuğa gıda veriliyor. Çocuklar on yaşına geldiklerinde, kendi fiziksel ağırlıkları kadar çikolata yemiş oluyorlar.

Şöyle güzel bir tarhana çorbası içen çocuk neredeyse müzeye konulacak. Çocuk ambalajlı olmadığı için çorba içmez ki. Çorbayı da ambalajda satsalar, kapağını yırtsa onu da içecek. Üstüne de iştahlı, susamış bir maymun resmi koyarsan, o çorba mükemmel olur.

Bir gıda çöplüğünde yaşıyoruz. İnsanlar temiz ve yararlı olan gıdaya tenezzül etmiyorlar. Cicili bicili alüminyum paketlere girmiş, içerisine bir sürü koruyucu konmuş, şu konmuş, üstünde nerdeyse “bunu yersen öleceksin” yazacak ama onu çocuklar yiyor.

Bunların toplamını biz düşünürken, “yahu bu kadar gıda niye dünyada var” derken, bu projelerin başında bulunan şeytan, on beş yaşında filanca kötü işi, filanca rezilliği yapmaya hazır bir genç yetiştirmek için, onu beş yaşında iken kudurtucu gıdalarla tanıştıyor. Biz “basit bir çikolata” diyoruz ama yirmi sene sonra, o gencin damarlarında aktivite olacak bir şey enjekte ediyoruz. Böyle düşününce tabii, çok fazla derin düşünmüş oluyoruz. Çikolatayı yerken derin ısıyor, ama düşünürken derin düşünmüyor.

Kardeşlerim,

Şehvet disiplini için bir numaralı konu gıda konusudur. Anneler, babalar, yurt müdürleri insandan sorumlu olanlar, bu gıda sorununu tefekkür etmelidirler. Biz illa hastalanınca mı diyetisyene gideceğiz? Şişinceye, patlayacak noktaya gelinceye kadar şişirip sonra gazını kaçırmamanın ne gereği var? Normal şişir, sonra da gazını kaçıрма.

Hadisi şerif ne diyordu? “Haramla beslenmiş bir vücut, cehenneme daha layıktır.” Gıda basit değil kardeşler. Sabah namazını çok güzel kılsan da, ciğerlerindeki bir zehri atmış oluyor musun? O başka bir şey, onu serumla, İdrar yoluyla atabiliyorsun, secdeyle atamıyorsun.

İkinci husus kardeşlerim; şehvetlerimiz üzerinde şeytanın belirli projeleri olduğunu konuşmaya gerek yok. Bu projelerde şeytanın en aktif malzemesi; müziktir. Şehvet deyince akla hep kadın, kız geliyor. Hayır, şeytanın en önemli, en aktif çalışma sistemi, müzikle başlıyor.

Bu sebeple Şeriatımız, müziğe karşı ciddi tepki göstermiştir. Yani yasaklamıştır. Çünkü müziğin her ne türü olursa olsun, gıdılayıcı yönü vardır. Gıdıklarken ayağın altını gıdıklamıyor, kafayı gıdıklıyor, kalbi gıdıklıyor. O anda da elbette tüfeği alıp yola çıkmıyorsun. Ama mehteran takımından bir parça dinleyen Kanuni'nin askeri ile sabah namazından kalkmış, uyuklaya uyuklaya kışlaya gelmiş bir asker aynı değildir herhâlde. Müzik gıdıklar. Şehveti de gıdıklar, cihat hareketliliğini de gıdıklar.

Kardeşler,

En basit test: Sevdiği bir müziği dinleyen şoförün gaza basışına bakın, sonra da radyosunu kapattığındaki basışına bakın. Müzik çalınca araba kendiliğinden gitmeye başlıyor. “Müzik ruhun gıdasıdır” sözünü ben de kabul ediyorum. Şeytanın avucuna aldığı bir ruha gıdadır müzik, onunla iş yaptırır. Evlerimizde müziğin nereden ne yapacağını, nasıl kurulu bir bomba olduğunu düşünelim diye bu örneği verdim.

Kardeşlerim,

Bilhassa ergenlik çağındaki genç kızların ve erkeklerin boş vakitlerinin bulunması, arkadaş kadrolarının boş olması, programında boşluk bulunması, şehvetin daha aktif olması demektir. Firavun ne yapmıştı? Musa aleyhisselam doğmasın, kadınlar hamile kalmasın, erkekler böyle bir işe fırsat bulmasınlar diye ne yapmıştı? Piramitlere taş taşıttırmıştı. Akşama kadar taş taşıttırıyor. “Buradan buraya götürün” diyor. Sabahleyin de “yanlış taşıdık, buraya getirin” diyor. Firavun, insanlar devamlı taş taşınsınlar, böylece eşlerini hatırlamak için boş zamanları da kalmasın diye düşünmüş. Şimdi, boş

vakitli insan sorunu diye bir sorun var. Teknoloji, sürekli vakit fazlalığı getiriyor. Bu fazla vakit, baş belasıdır. Şehvet, bu baş belası vakit fazlalığının ilk tehlikeli sonucudur.

Kardeşlerim,

Son yirmi senedir, Ümmeti Muhammed'in başının derdi olmuş konulardan biri de çarşılar meselesidir. Ben hadisi şerifi yıllar sonra şimdi anladım. Belki kırk sene önce duyduğum hadisi şimdi anladım.

"Allah'ın en sevmediği yerler nereleridir?" sorusuna, Efendimiz aleyhisselam: "Çarşılardır" diyor. Gençler, bir ayakkabı görmek için gittiği yerde, ayakkabıdan çok karşı cinsi görüyorlar. İnsanlar, gömlek görmek için gittikleri çarşıda, insanların onu iyi görmesi için iki saat hazırlık yaparak gidiyorlar. Kadın, bir saatlik çarşı gezisi için iki saat aynanın karşısında hazırlanıyor. Demek ki, ayakkabı ve çanta almak için gitmemiş. Ayakkabı ve çanta alırken görünsün diye gitmiş. Çarşılar tehlikelidir.

Kardeşlerim,

Bunların ayrıntılarına maalesef girmeye vaktimiz olmuyor. Ama hepimizin gördüğü şeylerin ayrıntısını konuşmaya da gerek olmadığını düşünüyorum. Ve çok önemli bir başlık; bu asır kadar insanın göz organının aktifleştirildiği bir asır yoktur zannediyorum. Büyük şehirlerde değil, köylerde, kasabalarda bile bir kilometreyi yürüyünce gördüğün reklam panoları, gördüğün rengârenk insanlar, araçlar vs. her neye bakarsan bak, göze hitap eden bir dünyada yaşıyoruz.

"Çevre kirliliği, hani hava kirliliği, hani ozon tabakası delindi, bulutlar delindi" deyip duruyorlar ya -Allah bilir ya- göz kirliliği çevre kirliliğinden daha kötü hâle geldi. "Önüme bakayım" desen önün de yok artık. Bakacak bir yer kalmadı. Rahat yürüyebileceğin bir kaldırım kalmadı ki, "sağa, sola bakmadan önüne bakıp gideyim" diyebileşin. Büyük bir göz kirliliği medeniyetinde yaşıyoruz.

Kardeşlerim,

Buna sadece bir örnek vereceğim. Çocuklar için üretilmiş bir patates kızartması, ambalajın içinde yirmi- otuz gram bir şey var. Bu ambalajlanan patates kızartmasını bir bakkaldan alıp, içindeki patatesleri çıkartalım. Bu patatesin kendisine yapılan masrafa bakalım, ambalajının masrafına bakalım. Eğer o aldığımız şey, beş liraya satılıyorsa, yirmi kuruş kadarı belki o patatestir. Geri kalanı ise üstündeki ambalajdır.

O çocuğun annesi bu patatesin yüz kat daha güzelini yapsın, porselen tabağa alıp önüne koysun, çocuk ona çatal batırmaz. "Başka bir şey yapmadın mı" der. Çünkü çocuklarımız, doğduğu günden itibaren -kendi nüfus kâğıtlarını görmeden önce- onların beynini satın alacak ambalaj görüyorlar. Çocuk, ambalaj malzemesini annesinin başörtüsünden daha fazla görüyor. Ve artık, ambalajsız hiçbir şeyi değerli görmeyen bir nesil geliyor.

Bu sebeple insanlar da mesela bir bardak takımı hediye götürecekler. Bardak takımına beş lira veriyorlar. Ambalajı, poşeti, poşetin üstündeki kurdeleler, kurdelenin üstünde çiçek, çiçeğin üstünde onun ismi yazılmış. Bunun içerisinde bir sarayın tapu belgesi var zannediyorsun. İçinden çürük bir bardak takımı çıkıyor. Çünkü nesil olarak, çağ olarak gözümüzün beğenmediği bir şeyi var kabul etmiyoruz.

Bize evimizin boyası, evimizin dekoru, o evde solunum yapmamızdan daha önemli geliyor. Ben bir kıyafet aldığım zaman, “omzumu sıkıyor mu, üşür müyüm, terletir mi” diye değil de “üstüme oturdu mu” diye bakıyorum. Ben giyiyorum ama başkaları için “oldu mu” diye soruyorum. Âdeta insanların namına giyiyorum.

Kardeşlerim,

Gözlerimizin şeytan ve orduları tarafından nasıl boyandığını anlatmak için bu örnekleri veriyorum. Her birimizin üstünde beş, on tane böyle örnek çıkarabiliriz. Neticede ne oluyor biliyor musunuz? Şeytan, şehvetlerimizi göz kanalı ile esir alıyor. Şeytan, gözümüzü şehvet için şarj dinamosu olarak kullanıyor. Bütün aşk hikâyeleri, rezaletler göz ile başlıyor. Bunun için de tesettürün bile modası çıkıverdi. Güzel tesettür çıktı. Hâlbuki tesettür, gizlenmek demektir. Güzellik, teşhir demektir. “Modern, cazip, teşhir edici tesettür” demek, “ne güzel abdestsiz kılınıyor namaz” demek gibi bir şeydir.

Kardeşlerim,

Rabb’imiz bize tuzak kurmadı. İmtihan hazırladı. Tuzak yok. Allah, bizi gizli saklı bir şey üzerinden de imtihan etmiyor. Şehvetleri kendisi beyan etti. Şeytanın gözümüze hitap ederek bizi tuzığa düşüreceğini, Allah asırlar öncesinden haber verdi. Bunun için tesettürü emretti. Bunun için Kur’an’da “mü’min erkekler gözlerine sahip çıksınlar” diye ayet indirdi. “Mü’min kadınlar da gözlerine sahip çıksınlar” diye ayet indirdi.

Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi tanımak, medeniyetimizi çözmek için buyurun hep beraber Buhari ve Müslim’in rivayet ettiği bir hadisi şerifi beraber dinleyelim. “Medeniyetimizin değerleri gitti, iki katlı evlerimiz dört katlı oldu” diyoruz ya, bırakalım bunları. Apartmanla medeniyet mi olurmuş ya, ne medeniyeti? Medeniyete bak! Medeniyete bakacağız, sonra da ne kadar medenî olduğumuzu tartacağız.

Ebu Said el Hudri radiyallahu anh isimli sahabi diyor ki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize şöyle buyurdu:

“Yol kenarlarında oturmayacaksınız” Esnaflar, dükkânın önüne, park kenarlarına tabure koyup oturuyorlar. Belediyelerin de yanlış işlerinden biri, yol kenarlarına oturacak yer koyuyorlar. Bu sefer yürüyecek yer bulunmuyor. Peygamber talimatı: “Yol kenarlarına oturmayacaksınız.” Bu İslam Medeniyetidir. Nasıl başkasının evi olduğu için penceresinden açıp bakamıyorsan, yol da kamunundur, herkesindir. Senin radar gibi gözün yolun üzerinde durmayacak. Yol kenarlarında oturmayacaksın.

Ebu Said el Hudrî şöyle devam ediyor: “Dedik ki; ‘Ya Resûlullah, öyle oluyor ki mecburen birisini beklememiz gerekiyor. Oturmayacağız, ama belki mecburen oturmamız da söz konusu olabilir. Birini bekleyeceğim ya da karşıya geçeceğim. Bir sebep var.’”

“İlla oturacaksanız yolun hakkını verin” buyurmuş. Medeniyet! Medeniyet! Apartmanların dışını cicali bicili boyalarla süsleyen, dünya medeniyetine ve yol kültürünü, dozerlerin yol açmadığı bir çağda oluşturan Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bakıyoruz.

“Yolun hakkını vereceksiniz o zaman” buyurmuş. “Ya Resûlullah yolun hakkı ne olabilir ki? Yolun hakkı vergi mi?” “Yol kenarında bekleyecekseniz, gözünüz kapalı olacak. Gelen geçeni izlemeyeceksiniz, yanlış bir iş gördüğünüz zaman da müdahale edeceksiniz.” Madem orada bekliyorsun, mü’minler adına sen güvence unsurusun. Müdahale edeceksin. Başka türlü yol kenarlarında oturmayın.

Bu trafik dersi değil, medeniyet dersi. Yolda gelip geçenin senin gözünden rahatsız olmasını yasaklayan Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ümmetiyiz. Özellikle birilerini görmek için, birileri de beni görsün diye yapılan çarşı gezmesini bu dinde nereye oturtacağımızı çok merak ediyorum kardeşlerim.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.